

چرا مددکاری اجتماعی برای افراد بی خانمان؟

ترجمه: فاطمه محمدی_مددکار اجتماعی

www.iraniansocialworkers.ir

چرا مددکاری اجتماعی برای افراد بی خانمان؟

نویسنده: دیوید کوآن^۱

مقدمه ای بر منشور اخلاقی انجمن ملی مددکاران اجتماعی ایالات متحده (NASW) می گوید: "ماموریت اصلی حرفه مددکاری اجتماعی، ارتقاء سطح رفاه بشری و کمک به برآورده ساختن نیازهای اساسی انسانی همه مردم است، با توجه ویژه به نیازها و توانمند سازی افرادی که آسیب پذیر و مظلوم هستند و در فقر زندگی می کنند." این بیان مأموریت، مشخص می سازد که مشارکت در کار برای جلوگیری و از بین بردن بی خانمانی در ذات مددکاری اجتماعی است.

بی خانمانی ایده ای نسبتاً آسان برای توضیح دادن به آمریکایی های عادی است، اما متأسفانه مفهوم سازی می تواند بسیار پیچیده و دشوار باشد. وقتی به شما می گویم که دیروز فرد بی خانمانی را دیدم، احتمالاً فرد کثیفی را تصور می کنید که لباسهای کهنه به تن دارد و شب را در خیابان می خوابد و در طول روز علامت جعبه مقوایی برای در خواست پول در دست نگه می

---

¹ . David Kwon

دارد. ممکن است یک کهنه سرباز جنگ ویتنام مبتلا به PTSD، یک زن با دندانهای زرد معتاد به هروئین را مجسم کنید که به آرامی یک سبد خرید فلزی زنگ زده پر از قوطی های نوشابه های قابل بازیافت و لباس های بو گندو و پر از کیسه های پلاستیکی را هل می دهد. به نوعی، عمدتاً به دلیل سیاست های دولتی که فقر و بی خانمانی را جرم می داند، این افراد معتاد بد بو، کثیف و به لحاظ روانی بیمار که نشانه های مقوایی در دست دارند، به تصویری عمومی از بی خانمانی تبدیل شده اند. آنها تصاویر قدرتمندی هستند که حتی مددکاران اجتماعیو مددکاران اجتماعی مشتاق و بلندپرواز را نیز تحت تاثیر قرار می دهند. پشت پرده چنین تصاویری است که این هیئت مدیره پینترست باید به این سوال پاسخ دهد: "چرا برای افراد بی خانمان باید مددکاری اجتماعی انجام داد؟" واقعیت این است که اکثر افراد در ایالات متحده که کمک به افراد بی خانمان و افراد در معرض خطر را حرفه تمام عمر خود قرار داده اند مددکاران اجتماعی نیستند. ادارات و سازمانهای دولتی مربوط به جلوگیری و کاهش بی خانمانی مانند اداره خدمات بی خانمانان کمیته بهداشت عمومی بوستون^۲ عمدتاً توسط افرادی اداره می شوند که تحصیلات و پیشینه مددکاری اجتماعی را ندارند. آنها پزشکان، وکلا، مدیران

---

² . Homeless Services Bureau of Boston Public Health Commission

مالی، مقامات دولتی، محققانی با مدرک ریاضیات، اقتصاد، انگلیسی و یا جامعه شناسی هستند. حتی در سازمان های غیرانتفاعی اختصاص داده شده و تامین بودجه شده برای خدمت رسانی به افراد بی خانمان، اکثرا متشکل از کارمندان و داوطلبانی هستند که نمی توانند به عنوان مددکاران اجتماعی شناسایی شوند.

تصویر کلیشه ای از بی خانمانی مردم را گمراه کرده است که شامل مددکاران اجتماعی هم می شود. این تصویر بخش کوچکی از جمعیت افراد بی خانمان را نشان می دهد. تصویر دقیقتر می تواند تصویر دانش آموزان سال اول باشد که در یک مدرسه ابتدایی دولتی در حال خندیدن و بازی کردن در کنار یکدیگر هستند. این یک تصویر دقیق تر است زیرا به لحاظ آماری کودکان در مدارس دولتی اکثریت جمعیت بی خانمان را تشکیل می دهند. تعداد کمی از آنها در خیابان ها هستند اما اکثریت آنها به دلیل حضور در مدارس، زندگی کردن با دو یا سه خانواده دیگر در یک آپارتمان (دو خانواده باهم)، زندگی در متل هایی که توسط مقامات محلی تامین بودجه می شوند، در کلیساها یا در پناهگاه ها دیده نمی شوند. بسیاری از والدین آنها حداقل یک کار (۲۰٪ از جمعیت بی خانمان ها) دارند، اما چه کار داشته باشند یا بیکار باشند، آنها در حال حاضر منابع (هر دو منابع اقتصادی و اراده

روانی) را برای فرار از مشکل خود ندارند، که به نظر هر بیننده ای، بیشتر شبیه فقر است تا آنچه مردم به عنوان "بی خانمانی" تصور می کنند.

شاید به همین دلیل است که اکثر کارمندان خدمات بی خانمان، مددکاران اجتماعی نیستند؛ اکثر مددکاران اجتماعی در ایالات متحده در بعضی نقاط و یا در بسیاری از نقاط در حرفه خود، باید به مددجویانی کمک کنند که بی خانمان هستند، یا در معرض بی خانمان شدن هستند. فقر و بی خانمانی شرایطی است که بر اکثریت قریب به اتفاق مددجویان مددکاران اجتماعی تأثیر می گذارد. چرا مددکاری اجتماعی برای بی خانمان؟ شاید سوال دشوارتر این باشد که "چرا نه؟" سوال لفاظانه تر دیگر این است: "آیا در حال حاضر برای افراد بی خانمان مددکاری انجام نمی دهیم؟"

در واقع، مددکاران اجتماعی در تمام ظرفیت های خود - به عنوان درمانگران خصوصی، برنامه ریزان ترخیص در بیمارستان ها، مشاوران در مدارس، مشاوران سازمان های غیر انتفاعی، تحلیلگران سیاسی، مددکاران اجتماعی فرزندخواندگی ... - در حال حاضر مشغول به مددکاری اجتماعی برای افراد بی خانمان هستند.

بی خانمان ها سفید، سیاه، آسیایی، لاتین و یا خاورمیانه ای هستند. آنها مرد، زن، افراد معمولی،

همجنسگرا، متمایل به هر دو جنس، ترانس، و یا هویت جنسیتی دیگر هستند. آنها مجرد، دارای همخانه، بیوه، با بچه، دوستان، خانواده، به نحوی متحد و به دیگران به لحاظ اجتماعی وابسته هستند. آنها نوزادان، کودکان، نوجوانان، بزرگسالان جوان، بزرگسالان بالغ، سالمند و افراد در حال مرگ هستند. سلامت و سلامت روان آنها شامل تمام طیفها، از اعتیاد و اجبار به نظریه های توطئه تا اختلالات شدید روان تا سلامت عمومی تا نابغه است. آنها ممکن است دارای معلولیت جسمی و جراحات فیزیکی باشند و ممکن است هم نباشند. آنها معمولا هویت های دیگری دارند که ترجیح می دهند به عنوان معلمان تاریخ، به عنوان کهنه سربازان، به عنوان مادران، پدران، نویسندگان، کارگران، بازماندگان، به عنوان انسان هایی که درست مثل شما و من هستند، به عنوان اعضای با ارزش و کمک کننده به جامعه شناخته شوند، که با وجود و به دلیل مشکلات فعلی خود، هنوز زنده و سر حال هستند. کمک به این افراد در مورد دادن خانه به آنها نیست (اگر چه بله، ابتدا مسکن دار شدن بسیار موثر است) و سپس بگویم که بی خانمانی حل شده است. از سوی دیگر، قطعا در مورد کاهش تمام مزایا و خدمات به آنها نیست و بگویم که این تقصیر آنهاست که فقیر و بی خانمان هستند. وقتی به آینه نگاه می کنیم هر روز متوجه می شویم که بی خانمانی به ما نزدیک است.

جامعه ای که اجازه می دهد کسی در خیابان بخوابد، دو خانواده باهم زندگی کنند، در پناهگاه ها، به ویژه یک فرد پنج ساله، مال ماست و نباید باشد. هر کس می تواند فقیر شود و هر کسی می تواند بی خانمان شود. وقتی به آینه نگاه می کنیم، این احتمال برای ما باید بسیار روشن باشد، و این چیزی است که مددکاری اجتماعی برای افراد بی خانمان در مورد آن است، کار برای جامعه ای که اینکه مال ماست افتخار کنیم.

متن انگلیسی این مطلب، در بخش انگلیسی سایت مددکاران اجتماعی ایرانیان موجود است.

www.iraniansocialworkers.ir